

28.5.2017

ALKUSANAT KORALLIN ELÄMÄÄ E-I 28.5.17, Teatteri Telakka, Tampere

Koralli on muutos, herkkyys vaihteluille, synteesejä ja symbioosia – happea ja monimuotoisuutta. Huolenpitoa, elvyttämistä, reagoimista, vaikuttamista. Vuorovaikutusta ja kauaskantoisia vaikutuksia. Koralli on myötätunnon harjoittamista, empatiaa oman itsen ja kehonrajojemme ulkopuolelle – omista rajoista luopumista ja uusien yhteisten tunnustelua. Koralli on mielikuvittelun herättämistä, matkaa kohti tuntematonta. Pelon ja ahdistuksen tunnustelua ja tunnustamista – muovaamista ja paljastamista. Mikä on koralli? Se on olemassa oleva, toinen, itsenäinen, vielä tuntematon, toisistaan riippuvien yksikköjen ja organismien muodostelma. Yhteisen maailman luomista. Tilan raivaamista jollekin ainutlaatuiselle ja hetkelliselle.

Taideteos rinnastuu koralliin. Tämä teos, *Korallin elämää*, elää hetken tänä keväänä. Korallit merenpohjassa elävät omaa hetkeään nyt. Vai pitäisikö sanoa: Korallit kuolevat omaa hetkeään paraikaa. Taideteos elää ja kuolee sopimuksesta tai olosuhteista – sen voimme hyväksyä. Taide kokemuksena jää elämään joksikin aikaa vielä esityksen jälkeen.

Tarvitsemme happea. Korallit tuottavat happea. Taide on happea. Mutta korallit, kokonaiset koralliriutat meressä, elävät sen minkä mm. ihmisen luomien olosuhteiden vuoksi pystyvät. Kun meri voi huonosti, korallit voivat huonosti. Kun meri voi huonosti, ihminen voi huonosti.

Korallit kalpenevat ja menettävät värinsä, kun niiden kyky tuottaa happea vähenee ja lopulta ne kuolevat. Jos lajien monimuotoisuus vähenee, eloon jäävien lajienkin elinolosuhteet vaikeutuvat. Koralliriuttojen kuoleman vaikutukset eivät näy välittömästi meille ihmisille.

Sama pätee taiteeseen. *Korallin elämää* kietoutuu taiteen tekemisen ja taideteoksen synnyn ja kehityksen kysymysten ympärille. Miten taide voisi pysyä hengissä ja rikkaana sitä huolimatta, että ulkoiset puitteet pyrkivät sitä toisinaan rajoittamaan? Miten taide voi säilyttää elinvoimaisuutensa, kun taiteen ulkopuolinen ilma- ja elinpiiri happamoituu? Silloin itselleni taiteen tekijänä korostuu taiteen ydin, jota haluaa vaalia. Perustavaa laatua olevat kysymykset nousevat pintaan – mikä on taiteen merkitys? Voisiko taide mahdollistaa jotain erityistä, niin ettei se olisi rajoittavaa tai poissulkevaa? Voisiko taide olla monimuotoinen meri, jossa on hyvä olla?

Voi. Jos haluamme niin.

Entäpä jos koralliriutta meressä olisikin meidän yhteinen pitkäkestoinen taideteoksemme, jota pidämme hengissä oman elämämme ajan seuraaville ja seuraaville sukupolville?

Ihmisen ja korallin tarpeet ovat yllättävänkin samankaltaiset. Ne kietoutuvat perustavalaatuiseemmin ja tiiviimmin yhteen kuin sitä ensi ajattelulta tajuukaan. Meidän ja seuraavien sukupolvien hyvinvointi tulee riippumaan korallien hyvinvoinnista. Samankaltaisia vaikutuksia on kulttuurilla ja taiteella niiden saadessa olla monimuotoisia, tuntemattomia, outoja ja omalakisiaan.

Hengitetään yhteistä ilmaa, luodaan hyvää happea - ilmaa - ilmapiiriä.